

Vestre Skole, Vejrup

Af; Bent Johnsen, Tranbjerg J.

Den 1 sept. 1928 flyttede et ungt par ind i en noget forfalden ejendom i Vester Vejrup. De giftede sig den 17 sept. Baggrunden var følgende:

John Johnsen, en velanskrevet og holden slagtermester med egen forretning i Varde, havde kautioneret for en fætter, denne fætter havde imidlertid – hvad ingen vidste på det tidspunkt der blev kautioneret – et noget anstrengt forhold til lovens lange arm, en dag enten rejste eller flygtede han til Argentina. Der stod slagteren med kautionen helt alene og det kostede ham hele butikken. I en alder af 37 år måtte der findes en anden levevej. Han tilmed havde forelsket sig i en pige fra Bøvl (v. Sdr. Omme) som hed Dagny og de var enige om at begynde på noget lidt mere økonomisk overkommeligt. De købte den nævnte ejendom, der var på tvangsauktion, af møller Schmidt, der efter datidens forhold var en holden mand. Købesummen blev sat til 4.000,- kr.

Hurtigt blev det klart at der skulle gøres en del ved bygningen, baljer og kar slog ikke længere til når det regnede gennem det utætte tjærepap. Et lån gav de nødvendige midler til et nyt tag af bølgeblik, som var det billigste, men et ret solidt materiale.

Der var 4½ tdr. land til ejendommen og det kunne man jo ikke leve af, men med slagteruddannelsen som baggrund, var det oplagt at begynde som hjemmeslagter og især da der ikke var nogen på egnen i forvejen.

Når John var ude at slagte på gårdene, passede Dagny den beskedne besætning der var plads til på et lille landsted. 2 køer, et par kalve og 2 – 4 grise og nogle høns.

I det herrens år 1933 kom der en arving til huset, et adoptivbarn (det var mig) Bent.

Far havde haft fåresyge og det havde frataget ham evnen til at videreføre slægten og hvad er en familie uden børn. I det flg. kalder jeg John for far og Dagny for mor.

Egnen var på tværs af sogneskel delt i to; Dem der tilhørte Indre Mission og dem der ikke gjorde det. Hertil kom en social opdeling, gårdmænd og husmænd.

En historie om en traktor foregik vistnok i 1938 eller 1939.

Men inden, sikkert i 1936, besluttede man på egnsplan der skulle ske en afvanding af den momentvis fugtige jord. Der skulle nedlægges drænrør gennem hele området og det gav en masse arbejde til en masse folk, gravemaskinerne eksisterede jo ikke dengang, alt blev gjort med skovl og spade. Hvordan finansieringen foregik fortæller sig i det uvisse, men der blev gravet grøfter på kryds og tværs i hele området, nogle meget dybe og andre lidt mindre. Småror spredte sig ud fra hovedledningen og en landmåler sørgede for at alt fik det rette fald og at vandet kunne løbe frit.

Problemer med tørre somre havde vist ikke lige tænkt over, men rørene blev lagt og det er muligt de fungerer endnu.

Bedst husker jeg myten om Bernhardt Nissen, der boede få huse fra os, han var en af arbejderne og når de tog fat om morgenen, eller efter en pause, så tog den gode Bernhardt en skrå, først en til den venstre side og så en til den højre side af munden, derpå sluttede han af med en stor pris midtpå! Det var hans last og fornøjelse og han gravede ligeså meget som en 2 – 3 mand kunne magte, ingen kunne følge ham hvad det angik. I 1940 startede min ikke for heldige karriere i Vestre skole. Der var hele to skoler, den Vestre og den Østre skole. I Vestre var der to kloge hoveder der skulle proppe visdom ind i vore hoveder og hjerner, frk. Iversen og lærer Nielsen. To lærere til syv klasser, men det kunne man nemt klare, Frøkenen tog sig af de første 4 og læreren de sidste 3. Vi gik 2 år i den "lille" klasse og 2 i den mellemste og så var man vokset ind til læreren der havde de 3 største klasser samtidigt.

Skolebillede fra 1945, Bent Johsen er nr. 3 fra højre i række 3.

Det var synd at sige skolen ligefrem udklækkede professorer, men på den anden side var lærerlønnen også derefter. Lærer Nielsen havde et lille bijob som kirkedegn, det har sikkert også været nødvendigt. 7 børn opfostredes i det lille hjem, i den sidste fløj af skolebygningen. Frk. Iversen derimod, vedblev at være frøken, så det gav der ingen resultater med hensyn til menneskehedens beståen.

Der var vist ingen fag på datidens seminarier der hed pædagogik, i hvert fald husker jeg tydeligt frk Iversen, der ved min skolegangs begyndelse var 52 år, stampede i gulvet og råbte højt når noget ikke passede hende. Nok ikke den bedste fremgangsmåde for vi små nussehoveder på 7 – 8 år.

Mor havde job som rengøringskone på skolen og det var årsag til at jeg havde mere med skolen at gøre end de fleste, jeg skulle nemlig tørre borde og andet af for støv og mor tog sig at vaske og feje gulve. Lige fra starten af min skoletid havde jeg problemer med at få tiden til at gå, mor havde lært mig at læse inden jeg kom i skole, så når vi skulle lære hvordan bogstaverne så ud, kendte jeg dem i forvejen. Men jeg skulle følges med klassen og jeg sad troligt og tegnede en flok ens bogstaver til ugidelighed. Efter de første 4 år hos lærerinden overtog far mit bagland. Han var eminent til at regne og når det kneb med stykkerne, 2 mand graver en grøft osv., eller 11 meter stof blev købt i en butik og hver kjole kostede 2,75 pr. meter, hvor mange kjoler kunne der så blive ud af det stof. Hvad opgaven gik ud på husker jeg ikke, men en dag fik vi et stykke for som jeg ikke kunne klare at finde ud af.

Da far kom sent hjem fra griseslagting den dag, kunne han ikke hjælpe mig, så jeg mødte op med et ufærdigt stykke den næste dag. Nå, de andre havde heller ikke styr på tingene, så lærer Nielsen ville regne det for os på tavlen. Det gik imidlertid i fisk for ham, så han mente vi skulle tage det op dagen efter igen. Hjemme igen fik jeg far til at hjælpe med at få de genstridige tal på plads for mig og jeg mødte velforberedt til regnetimen. Stykket var regnet rigtigt, men lærer Nielsen havde stadig ikke fundet ud af det, det var vist noget med at stille det op på en anden måde, sagde han. En brugbar undskyldning skulle jo findes.

Lærer Nielsen havde en uheldig tendens til at bruge sin lineal til at give os et svirp med når han syntes det var nødvendigt. Da jeg en dag som sædvanligt blev på skolen for at bekæmpe nullermænd, mente jeg tiden var inde til at give læreren nogle problemer med linialen. Mor var endnu ikke kommet, så hele klasseværelset var mit. En stol op på et

af skolebordene og fat på linealen og jeg lagde den på en af de tværgående bjælker i lokalet, den kunne ikke ses fra kateteret.

Dagen derpå, lærer Nielsen kom ind, vi rejser os, som man skal og får lov at sætte os igen. Allerede mens vi sang morgensang begyndte lærer Nielsen at kigge efter sin så trofaste lineal. Han bliver mere og mere urolig og er tydelig nervøs over et eller andet. Så går han op ned mellem bordene og får endelig øje på linealen der højt oppe. Hvem har lagt min lineal derop, siger han så, men ingen svarer, for jeg er jo den eneste der kender svaret og ingen kunne sladre.

Han var god til at bruge linealen, noget andet var med violinen, den var han bestemt ikke god til, den var heller ikke stemt, så den lød forfærdeligt når han skurede hen over kattetarmene med buen.

A propos evner, så er vi jo heldigvis ikke udstyret med de samme. Hvad den ene har, mangler den anden. Jeg havde held med det boglige, men var ikke god til at omgås andre, jeg blev mobbet hele tiden og om vinteren var det mig mod en hel klasse i snekampene, de fandt hurtigt ud af at her var en kryster der ikke godvilligt indlod sig på konfrontationer og skulle der smides en i tørvekassen, så var det altid mig.

Der var en stor kakkelovn i klasseværelset og det vi børns arbejde at bære dem, så slap læreren jo for det beskidte arbejde.

Som regel var jeg mere glad når frikvarteret var slut end når det begyndte, for så var jeg fri for de andre. Jeg fik et tilbud om at komme til at gå Gørding realskole, men jeg skulle ikke nyde noget, jeg skulle ikke til gå ekstra 2 år i skole. Selv om man fortalte det bestemt var noget andet, så takkede jeg nej.

Vejrup Vestre skole Hovedvej A1 nr. 37, nu Vejrup Maskinfabrik

En overgang var skolen belagt af tyskerne og undervisningen foregik i stuen hos Svend Svendsen. Alle kunne ikke være der, så det var 1 klasse ad gangen. det betød at timetallet blev skåret kraftigt ned. Det passede mig udmærket.

Vi havde bl.a. den fornøjelse at samle stanniølsstrimler på markerne som engelske flyvere kastede ned når de var trængt af tyskerne. De var vel ca. 5 cm. gange 1 meter. Det skulle forstyrre tyskernes radar, så de blev sværere at ramme.

Krigen havde jo mange følger, men det fører for vidt at komme ind på dem her, det er et kapitel for sig. På en eller anden måde var krigen med til at lave om på mange ting, også den ulidelige pengemangel folk havde, så lidt godt kom der da ud af krigen.

Bent Johnsen i lære som gartner 1947, forlader dette og tager eksamen fra den jyske Handelshøjskole i Århus. 1957 1991 startes eget bogføringsfirma. Adr. Parkvænget 34 Tranbjerg J.